

שמע מינה דיאוש לא קני – יאוש לא קני It can be derived from this, that

OVERVIEW

אביי challenged the view of רבה that יאוש is קונה. He cites a ברייתא which excludes a stolen קרבן to be accepted on the מזבח, from the word קרבנו. It is apparent (according to אביי) that we are discussing a case where the owners were מתייאש and nevertheless it is פסול for a קרבן; this proves that יאוש לא קני. Our תוספות will explain how this is conclusive proof that יאוש לא קני. יאוש תוספות negates the possibility that יאוש קני and nevertheless it is פסול for a קרבן for other reasons.

דאי קני אם כן חשיב שפיר קרבנו ולא מיפסיל משום מצוה הבאה בעבירה¹ -

For if יאוש would acquire the object for the thief, it would rightfully be considered קרבנו (his offering) since legally the animal belongs to the גזול. תוספות. גזול. And the קרבן of the גזול would not be disqualified on account that it is considered a מצוה that comes through a sin. Seemingly one may argue that since the גזול acquired this animal through a sinful act of stealing, therefore the תורה disqualifies it from being brought as a קרבן, even if יאוש קני -

תוספות responds that the rule of מצוה הבאה בעבירה does not apply here:

הואיל והוא קני לו קודם שהקדישו כמו שאפרש לקמן (דף סז, א דיבור המתחיל אמר עולא) בעזרת השם -
Since the animal belonged to the thief before he designated it for a קרבן (if יאוש קני). In such a situation it is not considered a מצוה הבאה בעבירה as I will explain later with the help of השם. Therefore since a גזול is פסול this proves that יאוש לא קני.

תוספות anticipates an additional difficulty. If we assume (as אביי does) that יאוש לא קני, then why is a פסוק necessary to teach us that a גזול is פסול. Just as in the case where there is no יאוש it is obvious that it cannot be brought as a קרבן (since he cannot be מקדיש it; for it is not his),² similarly even if there was יאוש it is obvious that he cannot bring it as a קרבן, since [seemingly] he cannot be מקדיש it for since יאוש אינו קונה, it does not belong to the גזול.

תוספות responds:

אבל אי לא קני ביאוש מיפסיל ומכל מקום קדוש הוא³ -

¹ even though it actually belongs to the גזול). See 'Thinking it over'. question is that perhaps יאוש קני and nevertheless the תורה excludes גזול because it is a מצוה הבאה בעבירה (even

² תוספות ד"ה אילימא. אביי himself argued this point. See previous

³ Others add in the text of תוספות: 'משום הכי אצטריך קרא להורות שאינו עולה משום מצוה הבאה בעבירה'; [Therefore a פסוק is necessary (to teach us) that it is not qualified (as a sacrifice) since it is a מצוה הבאה בעבירה.] Since it is קדוש therefore a פסוק is necessary to teach us that it is למזבח פסול.

However if a thief does not acquire ownership through יאוש the קרבן is disqualified but nevertheless it is sanctified; it is a קרבן that is disqualified to be brought on the מזבח.

קדוש explains why (it should not be and nevertheless) it is קדוש:

אף על גב דאכתי לא ידע טעמא דשינוי השם⁴ דקאמר לקמן⁵ מעיקרא חולין והשתא הקדש -
Even though the גמרא did not yet know the reason of 'name change', which the גמרא mentions later; 'initially it was secular and now it is holy'. The question remains why is a פסוק necessary to exclude גזול if קונה יאוש אינו קונה.

responds תוספות

מכל מקום יש כאן יאוש ושינוי רשות⁶ באותן קרבנות דאין [הגזול] חייב באחריותן:⁷
Nevertheless there can be here a situation of יאוש and a change of possession concerning those קרבנות for which [the גזול] does not assume responsibility. Everyone agrees that יאוש ושינוי רשות is קונה. It is for these types of קרבנות that the תורה teaches us פסול; that they are פסול.

SUMMARY

If a גזול acquires something through the יאוש process and is subsequently מקדיש it, there is no rule of מצוה הבאה בעבירה to disqualify it. If one is מנדב a stolen animal (after יאוש) it becomes קדוש through יאוש ושינוי רשות, but is nevertheless a פסול קרבן.

THINKING IT OVER

Is the פסול of דרבנן or a פסול דאורייתא a מצוה הבאה בעבירה פסול?

⁴ At the bottom of this עמוד. Even if we maintain that יאוש alone is not קונה, however in combination with a שינוי השם then יאוש is קונה. At this point אב"י was not aware of this ruling, for otherwise he would have no question on יוסף (from the משנה of עורות; where there is a שינוי השם). Therefore we cannot say that אב"י maintained that even if יאוש אינו קונה but since there is a שינוי השם, therefore הקדש acquires the animal.

⁵ ס,א.

⁶ Others insert: 'דאף אם יאוש לא קני הועיל למכרה או להקדישה'; [that even if יאוש alone is not קונה it assists to sell it or to sanctify it].

⁷ When a person makes a נדר to bring a קרבן (he says I will bring a שלמים), and afterwards he designates a specific animal for this שלמים, even if the animal is lost or stolen the נדר is obligated to bring another animal for the שלמים (he is חייב באחריות). When a person makes a נדבה (he says that this ox will be a שלמים), if the animal is lost or stolen he is not obligated to bring another animal for a שלמים (he is אינו חייב באחריות). An item for which you are חייב באחריות is considered in your possession (more than); an item for which there is no חוב אחריות (which) is not considered to be in your possession. Therefore in cases where the גזול made a נדבה; the animal is no longer considered to be in his רשות, but rather in the רשות of הקדש (if it gets lost or stolen it is the loss of הקדש not of the גנב). In such a case הקדש acquires the נדבה through יאוש ושינוי רשות and the הקדש is חל; however it is פסול לקרבן for the תורה writes קרבנו ולא הגזול.